

udstrakt Forargelse kan dette Forhold imidlertid umuligt endnu have vakt i Menigheden, eftersom det i Gaar Aftes var første Gang, jeg talte med hende alene. Og dette skete endda — efter hvad jeg nu forstaar — ikke helt uden Vidner. Hr. Hjælpelærer Johansen var nemlig ogsaa til Stede.“

Provst Tønnesen var veget først ét, derpaa endnu ét tungt Skridt tilbage. Hans Hænder faldt fra Ryggen slapt ned til Siderne, og han stirrede paa sin Kapellan, som om det svævede ham paa Læben at spørge ham, om han var bleven gal.

„Hvad er det, De siger? . . . Er Anders Jørgens Datter . . . Deres Forlovede?“

„Ja.“

Provstens Ansigt fremviste i Løbet af et halvt Minut en hel Skala af de mest modstridende Udtryk. Tilsidst ligesom forstenedes det i et Udtryk af Forfærdelse, blandet med dyb Medlidenhed.

Det var just heller ikke en Nyforlovets Lyksalighed, Emanuels Ansigt i dette Øjeblik udtrykte. Hans sitrende Træk og forvaagede Øjne røbede — trods al Forstillelse — et oprevet Sinds Kamp med begyndende Ængstelser og Tvivl.

Efter en lang Stunds Tavshed traadte Provsten ham atter ganske nær og lagde varsomt sin Haand paa hans Skulder.